

lige Operetter og lignende, maa Staten igennem et rimeligt Tilskud sikre sig derimod.

Rundt om i Verden opretholdes for øvrigt ogsaa bestaaende Operaer af store Tilskud fra baade Stat og Kommune.

Forslaget om Indretningen af Casino til Operascene led af den Hovedskavank, at Tilskuerrummet var for lille. Manglerne ved selve Scenen kunde man i nogen Grad have afhjulpet — og for Resten have fundet sig i. Men skal Staten drive Opera, bør den gøre det i en saadan Stil, at den brede Befolkning kan faa godt deraf. Der bør altsaa i Operahuset findes saa mange Pladser, at et meget stort Antal af dem kan sælges til lave Priser (75 Øre à 2½ Kr.), medens Resten bør betales efter sædvanlige Takster. Statens Scene bør ikke paa Forhaand — gennem Billetpriserne — være forbeholdt alene de velstillede.

Den første Del af Mindretallets Ændringsforslag tilsigter da at skaffe Landet en Opera- og Balletscene, der ved sin Størrelse gør lave Billetpriser mulige og derved atter bevirker, at Musikens Tryllevinden lukkes op for Befolkningslag, der ellers ikke har Adgang til den — i hvert Fald ikke til den Del af den, der kaldes Opera. At et meget stort Publikum staar parat til at benytte sig af en saadan Adgang, er efter Mindretallets Mening ganske utvivlsomt. Og det bekræftes da ogsaa af det Faktum, at der var udsolgt Hus til de Folkeforestillinger, som det kongelige Teater arrangerede i Krigens første Aar. At et stort Antal billige Pladser findes, vil desuden være af væsentlig Betydning ikke blot for Operahusets Økonomi, men ogsaa for Omfanget af den Interesse, Kommunerne kan antages at nære for Planens Gennemførelse. I *Princippet* afviger dette Forslag fra det forelagte kun ved, at der gives den nye Operascene en anden Beliggenhed end Amaliegade.

Mindretallet ønsker endnu at bemærke, at saafremt dets Ændringsforslag ikke

maatte kunne gennemføres, vil det stemme for Ændringsforslaget under Nr. 1 for at søge hindret, at Opera og Ballet opgives af Staten. Men Mindretallet vil dog gøre opmærksom paa, at det ikke anser Dobbeltscenen for en ideel Løsning, der fjerner de tilstedeværende Skavanker, om det end maa indrømme, at den betyder et Fremskridt fra det bestaaende. Skal Dobbeltscenen virke i nogen Grad efter Hensigten, mener Mindretallet det dog nødvendigt, at Operaen (og Balletten) faar sin egen Direktør, idet man ikke kan vente, at samme Mand skal være tilstrækkelig kyndig i og interesseret for alle tre Kunstarter.

Blandt de uheldige Forhold, der snarest bør ændres, hvorledes end den fremtidige Ordning maatte blive, skal Mindretallet kun pege paa tre:

Først og fremmest bør *Feu-Systemet* ophæves. Men dernæst bør der indføres for alle de fire Personaler et *Lønningsregulativ*, der yder *tilstrækkelig store* Gager, og som derfor — og dette er en Hovedsag — ikke fraviges saaledes, som det sker med det nugældende. Det er en tilstrækkelig kendt Sag, at der ved Teatret er foraarsaget betydelig Skade ved Afvigelser af forskellig Art — og fremkommet af forskellige Grunde. Endelig bemærkes, at der kun bør være et *Salg af Billetter til hver Forestilling*, ikke som nu tre. Ved visse Forestillinger kan da Salget ske til højere Priser end de normale. Til disse Forhold forbeholder Mindretallet sig eventuelt at komme tilbage ved Behandlingen i Salen.

Et femte *Mindretal* (Johan Knudsen og Svend Koch) mener, at Dobbeltsceneprojektet frembyder væsentlige Fordele. Ikke alene bevares saavel Skuespil som Opera og Ballet for Statsscenen, men de tre Kunstarter bevares i samme Bygning under saadanne Forhold, at der bliver Plads for de forskellige Kunstarters Arbejde, uden at Muligheden for en gavnlig gensidig Paavirkning opgives, ligesom